

מלחמת האשפירים

לפלנד

בוֹם! בּוֹם! בּוֹם! הָר! הָר! שְׁמַע!

לנישארוגיה!

רחוק מכאן, בלפלנד של אשיים רבים,
מעל המעל הארקטי, החורף היה ללילה
ארוך. אבל איזה לילה!

שקט מוחלט. הכוכבים נוצצים בשמיים
אפלים, כהים. זוהר רך, לבן, עובר מעל
של שלג וקרח המכסים את הטונדרה, א-
העמקים והגבועות. קרח עבה אוטם אגם
ופלגיהם.

אבל ראה! אל השמיים עולים אורות מופלאים.
וילונות בצבע ענבר מהבהבים הנה והנה,
צורות שונות ורודות, זרים וסրטניים של אדם,
כתום, צהוב, יrox, כחול וסגול מרתקדים,
מתנועים, זזים ומתגלגים מעבר לשמיים,
נדלקים וכבים, נשכבים ועולים שוב, רקומים
בכל צבעי הקשת.

הילדים הכהים של לפולד, בעל אשפים
רבים ומגוון רבות מביטים בהתפעלות. הם
מתינו לccoli של התוף הקסום, מסתכלים
על אורות הזוהר הקוטבי ואומרים "ראו!
האשפים נלחמים!"

לפני הרבה, הרבה זמן, האשף נישא לגorigה עבר את השדות הקפואים, זמזם את מילות הקסם עם שריקות וקול תופים. הוא התיישב לנוח תחת עץ מסוקס והחל לבשל את ארוחת בשר האילים שלו.

אר כהמתין שהמים ירתו שמע פתאום רعش "קראך-קראך" מעל ראשו. הוא הביט למעלה. דרך הענפים המיובלים הציץ עליו פרצוף מושחת. זה היה שלימפמה, האשפּגּ המושחת של בת הירח האוילית.

ニシアרגורגיה אמר מיד לחש, והאשְׁפֵּה המושחת נפל ארזה.

"שלימפמה הנבזה" אמר האשף הגדול
"משרת של בת הירח האוילית, בעלת מצח
ש��וע, פה מעוקם וشفתים חיורות שיורקות
קללות! ראה! הלחש שלי ליקח את כל כוח".

הפכו לענני סערה. הם נלחמו במאבק אכזרי. נשמעו שאגות אדיות. השמיים רוחנירו. ואז נישארוגגיה אמר לחש האימה ושלימפה נפל לארץ חסר כוח.

"שוב ללקחת מمنי את כל כוחי!" קרא האשף המרושע. ושוב האשפים שינוי את דמיוניהם.

הם הפכו לאילים ענקיים, בעלי קרניים גדולות. הם נלחמו על מדרון ההר. כל העיר הדחד בקול פגיעה קרניותם. מרמס פרסוטיהם הרעד את האדמה. והאשף המרושע לא יכול יותר להחזיק מעמד. הוא

הפרק לנחש הזוחל על הקרקע. אך גם נישארוגגיה הפר את צורתו וייה לנחש. הם התਪתלו זה בזה. שריקותיהם נשמעו למרחוקים. איום היה מראה של פיותיהם הפעורות.

ופתאום האשף המרושע נשכב על הארץ כמו מת. אבל תור רגע הוא הפרק לציפור טרפ שנייטה לטרוף את נישארוגגיה, שהיא עדין נשש.

אבל נישארוגגיה נעשה לעיט. הוא התנפף

"ニシアルוגגיה" ענה בلغת האשף המושחת "הכוח המגי שלי גדול עדין. אוכל לקרוא לרוחות הירח כדי שישמידו אותו."

"המגיה השחורה לא מפחידה אותי" ענה נישארוגגיה.

ואז שלימפה המושחת קם ובעזרת הקסמים שלו נעשה גדול וגבוה יותר ויותר. בידו החזק מטה أيام עשוי מעץ אורן.

"אטחן אותו לעפר, עפר דק כמו השlag על מדרון הגבעה" נהם "עליך לרעוד בפני מרוב פחד!"

"ראה מה יכולה לעשות המגיה הטובה שלי" אמר נישארוגגיה. והוא אמר לחש חדש וגם הוא גדיל, גבוה, גבוה וגובה יותר. הוא היה גדול יותר מהאשף המושחת. צמרות העצים הגבוהים ביותר הגיעו רק לברכיו. פסגות ההרים הגבוהים ביותר הגיעו רק למותניו. חזחו וכתפיו נעלמו בין העננים. הסנטר שלו פגע בירח, עיניו זרחו לתוך המשש.

"לקחת את כל כוחי" קרא שלימפה בפחד. ושוב האשפים החליפו את צורתם. שניהם

על שלימפה המושחת, נעץ את טפריו בגבו
והוריד אותו לארץ. ושלימפה המרושע,
מדם ופצוע קרא שוב "לקחת את כל כוח!"
והוא שקע עמוק, עמוק לתוך הארץ
התת-קרקעית.

ニシארגוגיה שוב התחיל לטופ בتوز
קסמים שלו והמשיר לבשל לעצמו ארוחה
մבשר אילី הצפון. מעל ראשו, על רקע
השמיים האפלים הופיע הזוהר הצפוני
באדם, כתום, צהוב, ירוק, כחול וסגול.
והילדים החומים הקטנים של פלנד קראו
שוב "ראו! האשפים נלחמים!"